Událost – jazykově

Česky je sice možno slovu událost rozumět jako něčemu, co se nehodí, ale nikdy to nezůstává jen u náhody, nýbrž vždycky je do toho zahrnuto i to, co se již nahodilo a k čemu došlo, na co bylo lze reagovat jako na něco úhrnného, ne-li celkového. Je tedy vždy míněn také někdo (nemusí být jeden jediný), kdo událost jako takovou chápe (a tedy nikoli jako pouhou „hromadu“ nahodilostí.

Anglicky jsou pro německé slovo „Ereignis“ udávány následující alternativy: incident, event, occurrence, occasion, incidence, happening, ongoing, sensation (www). – O události nelze mluvit, pokud se nic neděje; když se něco děje, nerozumíme tomu, pokud se v tom nepokusíme rozpoznat nějaké události (ovšemže nejen pravé, vnitřně sjednocené, nýbrž i „nepravé“, jimž „událostnost“ pouze přisuzujeme, ale neprávem; často bývá již obyčejné dění označováno za událost, ale jen proto, že se nevyjadřujeme s náležitou přesností). Změny dokážeme registrovat, ale asi jen tak, že přitáhnou naši pozornost; dokud si však neujasníme, „co“ se změnilo, zůstáváme bezradni nebo v nejistotě. Naše pozornost je ovšem vždy upřena jedním určitým směrem (někdy výjimečně dvěma nebo více určitými směry, to však svou pozornost musíme jakoby rozdělit a střídat); když registrujeme nějaké změny, nejprve se tážeme po tom, co „se děje“, teprve poté, co se vlastně mění nebo změnilo. Ale vždy pamatujeme na nutnost jakéhosi srovnání s tím, co bylo a není, nebo také co nebylo a nyní jest. Nutnost odkazovat při každém upřesňování na konexty situační, ale také časové nás vždycky vede jednak do minuloszi, jednak ke sledování přicházející budoucnosti.

(Písek, 130521-1.)